

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.958 van 27 december 2013
in de zaak A. 207.960/XIV-34.803**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dominique Van Eenoo
 kantoor houdend te 8820 Torhout
 Aartrijkestraat 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 februari 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 94.736 van 10 januari 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9493 van 26 februari 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 oktober 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dominique Van Eenoo, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Cedric Misseghers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker heeft zich op 27 december 2006 vluchteling verklaard. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft op 26 juni 2007 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep door verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een arrest van 30 oktober 2007 de erkenning als vluchteling geweigerd doch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan verzoeker.

3.2. Met een arrest van het hof van assisen van Antwerpen van 28 oktober 2011 wordt verzoeker veroordeeld tot vierentwintig jaar opsluiting wegens een op 2 juli 2009 gepleegde moord.

3.3. Op 25 januari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot intrekking van de op 30 oktober 2007 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10 juli 2012. Met een arrest van 10 januari 2013 bevestigt de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.
Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65 en 57/6, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op.

Hij licht dit in de memorie van wederantwoord als volgt toe:

“Tegenpartij stelt dat het enige middel ongegrond zou zijn.

Tegenpartij is vooreerst met name van mening dat de RVV het voorgelegde stuk, in casu stuk 3, de brochure van het CGVS omtrent de rechten en plichten bij toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van april 2011, en het stuk 5, m.n. het.K.B. van 19 juli 2012 tot wijziging van het KB van 8/10/1981, wél onderzocht heeft en in overweging heeft genomen, maar aldus terecht tot het besluit kwam dat deze stukken niet bij machte waren om de vaststellingen van het bestreden arrest te weerleggen.

Niettegenstaande bovenstaande visie van tegenpartij, blijft verzoeker de mening toegedaan dat het bestreden arrest de motiveringsplicht heeft geschonden.

Immers steunt verzoeker zich op vaststaande rechtspraak van de Raad van State, met het arrest van 23 december 2008, nr. 189.174. die stelt dat wanneer verzoekende partij ter zitting stukken heeft neergelegd, zoals in casu, de RVV moet motiveren waarom deze stukken niet in aanmerking worden genomen.

Dit dient zij des te meer te doen daar de mondelinge opmerkingen die door de raadsman van verzoeker, in het kader van artikel 39/60, 2^e lid Vw, bij het neerleggen van deze overtuigingsstukken, naar voren werd gebracht, niet op het zittingsblad werden geakteerd en er aldus geen bewijs hiervan is.

Tegenpartij stelt vervolgens in haar memorie van antwoord dat verzoeker zich vergist indien hij meent dat de RVV artikel 49/2, par 4 Vw als uitgangspunt heeft genomen. Want de rechter heeft in zijn arrest opgeworpen dat de CGVS zijn bevoegdheid ontleent aan artikel 57/6 Vw.

Als volgens tegenpartij verzoeker de bal mislaat op meerdere vlakken dan dient toch vooreerst het uitgangspunt in bovenstaand dossier centraal te staan ?!

Dit heeft niets met de bevoegdheid van het CGVS te maken, noch in welk tijds kader zij dit kan doen, doch alles met de modaliteiten waarbij zij dit, volgens een wettelijk kader, kan intrekken.

De discussie in voorliggend dossier gaat, volgens verzoeker, niet over de bevoegdheid van het CGVS tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus,

doch omtrent het kader waarin zij dit mag doen, de zogenaamde modaliteiten waarvan tegenpartij ook spreekt.

Dat deze bevoegdheid van het CGVS tot intrekking in een tijdsperiode van 10 jaar kan gebeuren los van enig statuut, onbeperkt dan wel beperkt, staat hier ook niet ter discussie.

Wel is het volgens verzoeker van belang dat de modaliteiten waarbij de CGVS tot intrekking overgaat, een groot verschil uitmaken indien dit tijdens een periode van onbeperkt verblijf dan wel beperkt verblijf gebeurt (zie infra voor verdere uiteenzetting).

Deze bevoegdheid door het CGVS is wettelijk bepaald in artikel 57/6, 1^e lid, 7° Vw.

Het CGVS heeft zijn bevoegdheid genomen door de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken o.g.v. artikel 57/6, 1^e lid, 6° Vw omdat zij verkeerdelijk vanuit ging dat verzoeker geen onbeperkt verblijf had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het verzoekschrift mag echter duidelijk blijken dat er 2 bladzijden juridische argumentatie naar voren wordt gebracht m.b.t. de argumentatie dat verzoeker een onbeperkt verblijfsrecht heeft i.p.v. een beperkt verblijfsrecht.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker met stukken 3, de brochure van het CGVS van april 2011 en stuk 5, zijnde het K.B. van 19 juli 2012 (B.S. 09/08/2012) zijn stelling over zijn onbeperkt verblijfsrecht hiermee nog meer wilde ondersteunen.

Verzoeker meent aldus dat de naar voren gebrachte motivering in het bestreden arrest geen antwoord geeft op het middelonderdeel van verzoeker betreffende zijn juridische argumentatie dat verzoeker eerder over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt o.g.v. artikel 49/2 § 3 Vw. dan dat hij in de situatie van artikel 49/2 § 4 Vw (beperkt verblijfsrecht) verkeert.

Niettemin leest men in het bestreden arrest dat het uitgangspunt de situatie van artikel 49/2 § 4 Vw is.

De Raad zal ook willen lezen dat artikel 1 van dit KB vooral in casu belangrijk is.

Hierin leest men ondermeer : "de verplichting de vernieuwing van de verblijfsdocumenten, bedoeld in het 1^e lid, wordt opgeschort voor:

1°

2° de vreemdeling die is aangehouden en opgesloten in een strafrichting.

De directeur van de strafrichting moet zich bij de vasthouding en voor de gehele duur ervan evenwel vergewissen van de administratieve verblijfssituatie van de vreemdeling".

Het is aldus de gevangenisdirecteur die de administratieve verblijfssituatie van de vreemdeling in orde moet brengen.

Geenzins is dit in casu voor verzoeker gebeurd.

Noch in de gevangenis te Antwerpen noch die in Leuven.

Bovendien meent verzoeker dat hij AUTOMATISCH, ongeacht of hij nu in de gevangenis zit of niet, over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt.

Zo is verzoeker er van overtuigd dat hij sinds 27/12/2011 op grond van artikel 49/2 § 3 Vw tot een verblijf van ONbeperkte duur in het Rijk is toegelaten.

In casu heeft verzoeker zijn asielaanvraag ingediend op 27/12/2006.

Artikel 49/2 § 3 Vw stelt duidelijk dat:

"Na vijf jaar, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag, wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire bescherming is toegekend tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk toegelaten" (...)

Dit impliceert dat het verblijf van onbeperkte duur automatisch wordt toegekend.

Het verblijf van onbeperkte duur gaat in vijf jaar na indiening van de asielaanvraag, ONGEACHT of de verblijfstitel is aangepast of niet. Vanaf dat moment beschikt de subsidiair beschermde over een verblijf van onbeperkte duur.

Ook de brochure van het CGVS over de rechten en plichten van personen met subsidiaire bescherming (april 2011) stelt op pagina 7 "vervolgens mag u na het verstrijken van een periode van vijf jaar vanaf de datum dat uw asielaanvraag werd ingediend, onbeperkt in België verblijven".

(...)

De verlenging van een toelating tot verblijf gebeurt ambtshalve, dus zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna afgekort: DVZ) hiertoe instructie moet geven.

Enkel wanneer tegenpartij de subsidiaire bescherming niet verlengt, en de DVZ instructie geeft, om de toelating tot het verblijf te beëindigen, kan de gemeente de verblijfskaart niet hernieuwen (artikel 13 § 2 Vw).

Voor verzoeker maakt het wel degelijk een verschil uit of hij nu beperkt verblijf in België dan wel onbeperkt verblijf geniet.

Immers kan men weliswaar bij een verblijf van onbeperkte duur de subsidiaire bescherming tot 10 jaar na het indienen van de asielaanvraag intrekken, doch dit kan slechts om beperktere redenen dan bij beperkt verblijf.

Die (beperktere) redenen worden weergegeven in artikel 57/6, 1^e lid, 7° Vw. Artikel 57/6, 1^e lid, 7° Vw luidt als volgt:

"[De CGVS is bevoegd] om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede t.a.v. de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest"

Het mag evenwel de Raad duidelijk zijn dat tegenpartij op basis van de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker op 28/10/2011 ook op basis van artikel 57/6, 1^e lid, 7° Vw. de subsidiaire bescherming niet kan intrekken.

Immers heeft verzoeker tijdens zijn asielrelaas geen valse verklaringen of valse of vervalste documenten afgelegd die doorslaggevend waren voor de toekenning van de subsidiaire bescherming (zie arrest RVV 30/10/2007).

Artikel 57/6, 1^e lid, 7° Vw spreekt weliswaar over persoonlijk gedrag, doch dit wordt slechts gekoppeld aan een gegronde vrees in de zin van het Vluchtelingenstatuut en niet aan een reëel risico in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker is aldus van mening dat tegenpartij enerzijds niet correct is geweest met de intrekking op basis van artikel 57/6, 1^e lid 6° Vw alsook anderzijds dat tegenpartij op basis van de strafrechtelijke veroordeling ook niet kan intrekken op basis van artikel 57/6, 1^e lid, 7° Vw.

Verzoeker meent dan ook dat er in die mate niet voldaan is aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen wat de subsidiaire bescherming betreft.

Doordat deze door verzoeker in zijn verzoekschrift opgeworpen argumentatie niet hierop door de RVV werd geargumenteed, in het bestreden arrest, schendt de RVV artikel 149 Grondwet en artikel 39/65 en artikel 57/6, 1^e lid van de Vreemdelingenwet.

Dat het enig middel gegrond is."

Beoordeling

5.1. Verzoeker voert in essentie aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet heeft geantwoord op zijn kritiek dat hij op grond van artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt en dat

de subsidiaire beschermingsstatus bij een verblijfsrecht van onbeperkte duur slechts om de beperkte redenen van artikel 57/6, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet kan worden ingetrokken.

In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat verzoekers subsidiaire beschermingsstatus met de aanvankelijk bestreden beslissing is ingetrokken op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker meent dat zijn subsidiaire beschermingsstatus omwille van zijn onbeperkt verblijfsrecht enkel in de in artikel 57/6, eerste lid, 7°, van die wet bedoelde gevallen kan worden ingetrokken, dat de commissaris-generaal echter “volledig op autonome wijze” onder meer kan beslissen om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken en dat de commissaris-generaal terecht kon oordelen om de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de voormelde wet in te trekken.

Aldus geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat de commissaris-generaal niettegenstaande het verblijfsrecht van onbeperkte duur waarop verzoeker zich beroept toch diens subsidiaire beschermingsstatus kon intrekken en wel op grond van de in artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid in die zin. Daarmee is voldaan aan de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vastgelegde motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. De redenen op grond waarvan verzoekers argumentatie wordt verworpen en de aanvankelijk bestreden beslissing wettig wordt bevonden, zijn voldoende duidelijk weergegeven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

5.2. Verzoeker verwijst ten onrechte naar artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet om tot een schending van artikel 57/6, eerste lid, 6°, van die wet te besluiten.

Artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt slechts dat de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend na vijf jaar te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag tot een verblijf van onbeperkte duur wordt toegelaten. Het gaat enkel over het verblijfsrecht doch er wordt niets in bepaald over de mogelijke intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus zelf. De voornoemde bepaling doet dan ook geen afbreuk aan de bevoegdheid van de commissaris-generaal om op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus

in te trekken van de vreemdeling die een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Wat dat betreft maakt de wet geen onderscheid naargelang de duur van het verkregen verblijfsrecht. Het enige middel is in die mate ongegrond.

5.3. Verzoeker voert nog aan dat de verwerende partij de subsidiaire beschermingsstatus niet omwille van een strafrechtelijke veroordeling kon intrekken op grond van artikel 57/6, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet.

Deze kritiek is niet dienstig omdat de aanvankelijk bestreden beslissing, zoals in het bestreden arrest wordt bevestigd, is gesteund op artikel 57/6, eerste lid, 6° en niet 7°, van de Vreemdelingenwet. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventwintig december tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen